

TUDI TO SEM

KDO: Dejan Krapež in Tomaž Bolko
DELOVNO MESTO: vzdrževalca

Pa začnimo ...
»Brez večje in pik saj Drugi vlekol bo ta štrik«

...Dejan in Tomaž, profesorji vaju doživljamo kot nepogrešljivi tandem, ki nam priročni na pomoč, kadar se pojavijo različne tehnične ovire pri našem delu. Katere dejavnosti pravzaprav opravljata na šoli?

Tomaž in Dejan: Tako kot čistilka, kuharica in drugo tehnično osebje je naj bi bila tudi midva pri najnem delu čim manj opazna. Sicer pa morava obvladati različne spretnosti: preprosta hišniška dela, popravila vseh strojev in naprav, popravila in dograditve elektro-strojnih inštalacij, vzdrževanje gretja in hlajenja šole in dijaškega doma, obvladanje računalnikov, računalniških mrež, tiskalnikov in projektorjev ...

Samo delo se je z leti močno spremenilo zaradi uvajanje visoke tehnologije v proces šolskega dela, kar od naju zahteva nenehno izobraževanje tudi na tem področju. Postoriti je potrebno tudi delo, ki jih nihče ne opravlja z veseljem. V novejšem času imava tudi midva veliko opraviti s »papirologijo«, med drugim tudi vodenje evidenc za različne inšpekcijske službe. Včasih dvomiva v smiselnost tega početja.

Sodelovanje med zaposlenimi je nujno potrebno, saj je vsakdo med nami kameleček v mozaiku, da se udeležijo zastavljeni cilji šole. Večkrat morava krmariti med željami, potrebami in dejanskimi zmoglostmi, da lahko ugodiva di-

jakov in sodelavcem, kar pa ni vedno enostavno. Mi, vzdrževalci, imamo ta privilegij, da nas običajno drugi potrebujejo bolj kot mi njih.

Vsako delo slej ko prej postane rutina. Kljub temu ga moramo ceniti, pa če se na prvi pogled zdi še tako nepomembno. Včasih je dovolj že, da se postavimo v kožo tistega, ki ga opravlja. Pomembno je tudi zavedanje, da smo mi tukaj zaradi dijakov in naše skupne prihodnosti, ne pa v družbi z veseljem zapojemo. Tudi v kolosem se zadnje čase bolj gleda, namesto da bi bil moj »konjiček«. Veliko delam, sem zdoma, res pa je, da me delovni izzivi tudi sproščajo, in ure, dnevi kar minevajo. Čutim, da mi bo letošnje poletje prineslo prijeten dopust.

Tomaž: Moja definicija prostočasnih dejavnosti se glasi takole: »Vse, kar rad delaš, lahko odložiš na jutri. Se pravi, da skoraj vse, kar smo mi letošnje poletje prineslo prijeten dopust.

Kako doživljata mlade in njihov odnos do družbene lastnine? Ali odgovornost mladih do tega področja narašča v primerjavi z vajinimi preteklimi izkušnjami ali ne?

Dejan: Odnos mladih do soljudi in njihov odnos do družbene lastnine je potrebno videti v mešanici občutkov. Takrat me presine misel, da se stanje izboljšuje, spet drugič pa me mladina vedno znova razočara zaradi neodgovornega odnosa do naše skupne lastnine.

Tomaž: Moja ocena je, da je ta odnos dovolj dober. V primerjavi s preteklostjo, ko se je odveč negativna energija velikokrat usmerjala v vandalizem, se danes ne morem pritoževati. Včasih pomislim, da se je mladina tudi glede tega nekoliko polenila. Naj se to razume kot po-

hvala, nikakor pa ne kot pozivanje k tovrstni porabi energije. Nekoliko pogrešam le priznanje krivde ali prevzem odgovornosti za »nesreče«, ki se zgodijo v mladostniški razposajenosti. S to temo pa se verjetno ukvarjajo drugi na naši šoli.

Oba sta ljubitelja petja in narave. Kaj vama ti vrednoti pomenita? S katerimi ljubiteljskimi dejavnostmi se še ukvarjata?

Dejan: Nisem kak navdušen pevec, a v družbi z veseljem zapojemo. Tudi v kolosem se zadnje čase bolj gleda, namesto da bi bil moj »konjiček«. Veliko delam, sem zdoma, res pa je, da me delovni izzivi tudi sproščajo, in ure, dnevi kar minevajo. Čutim, da mi bo letošnje poletje prineslo prijeten dopust.

Tomaž: Moja definicija prostočasnih dejavnosti se glasi takole: »Vse, kar rad delaš, lahko odložiš na jutri. Se pravi, da skoraj vse, kar smo mi letošnje poletje prineslo prijeten dopust.

Nekateri stvari morajo ostati skrivnost.

VUGIN KOTIČEK

Počitim se prizadeto. Tako kot moji kolegi, ki tudi poučujejo v gimnazijskem programu in se trudijo za čim boljši uspeh gimnazijcev na maturi. Prvič v moji učiteljski karieri se je k nam vpisalo samo za en letnik prvošolcev. Katastrofa. Kaj bo čez dve leti, če se bo trend nadaljeval? Bomo po petinšestdesetih letih brez gimnazije? Očitno. Saj javne gimnazije Ajdovci v nasprotju z večino Slovencev, ki se zavzemajo za kvalitativno javno šolstvo, sploh ne potrebujejo. Tako pač kaže.

»Ajdovci si gimnazije niti ne zaslužijo, saj ne znajo ceniti tega, kar imajo.« je dejala kolegica. Ob mojem začudenem pogledu je povedala utemeljila z besedami ožeta iz spodnje Vipavske doline: »Samo Ajdovci ne vejo, kako kvalitativno gimnazijo imajo.« Otroka ima pri nas v gimnazijskem programu, tako da lahko primerjaja delo na naši šoli z delom v drugih okolišjih, kjer se šolajo otroci njegovih znancev in prijateljev. Kaj torej storiš v danem položaju? Boriti se za ohranitev gimnazijskega programa ali vdati se v usodo in pasivno čakati na boljšo čas? Vsekakor prvo. Vemo, da slovenska politika podpira programe srednjega strokovnega in poklicnega izobraževanja. Boji se vestransko izobraženih ljudi, ki mislijo s svojo glavo in se ne dajo pohlevno voditi posameznikom z željo po moči in oblasti. Prav gimnazijski program pa daje mladim duhovno globino in široko intelektualno razgledanost. Zato ga ne smemo izgubiti. Postati moramo še boljši in s profesionalnostjo prepričati tudi tiste, ki nasedajo vplivom nelojalne konkurence in se ne zavedajo dolgoročnih posledic svoje slepote. Treba je narediti tudi inventuro v naši zbornici in zahtevati od profesorjev, ki delajo škodo na svojem delovnem mestu, da spreminijo svoj odnos do dela, če želijo biti dejavni člani kolektiva. Gre namreč za vprašanje obstanka ajdovskega gimnazijskega programa, za odgovornost vseh nas do prihodnjih generacij. To pa ni nekaj zbrobnega, ampak zelo pomembnega. Zato bijem plat zvonca. Zato pozivam tudi sedanje gimnazijce (in njihove starše), naj premislijo, preden vspretek kritizirajo delo naše šole. Pomislijo naj na profesionalno znanje, ki so ga na šoli pridobili, vse projekte, v katerih sodelujejo in svoje znanje izpopolnjujejo, vse profesorje, ki se jim posvečajo, in njihov človeški potencial, vse raziskovalne naloge, skozi katere so se kalili in pripravljali na prihodnje raziskovalno delo. Vse ekskurzije, ki so se jim udeležili in sklenili nov prijateljstva, ter vse kulturne prireditve, ki so jih sooblikovali. Mar vse to ne odtehta tega ali onega spora, te ali one zamere? Da, so profesorji, s katerimi je na naši šoli težko sodelovati, s katerimi nekateri posamezniki težko sodelujejo. Toda tako je povsod. Tako je življenje. Tudi to je ena izmed resnic, s katero se je potrebno soočiti na življenjski poti.

Ko pomislim na vse generacije, ki so našo gimnazijo obiskovale, in strokovnjake na različnih področjih, ki jih je sooblikovala, se počutim člen v verigi, ki jo moramo za vsako ceno ohraniti, ker nas pripenja na izročilo in opominja na ljudi, ki jih ne smemo pozabiti, in vrednote, ki jih moramo ohraniti.

Nasrečje je, da imamo v Ajdovščini, ki je naša gimnazija obiskovale, in strokovnjake na različnih področjih, ki jih je sooblikovala, se počutim člen v verigi, ki jo moramo za vsako ceno ohraniti, ker nas pripenja na izročilo in opominja na ljudi, ki jih ne smemo pozabiti, in vrednote, ki jih moramo ohraniti.

re, smo organizirali srečelov. Zahvaljujemo se številnim sponzorjem, ki so prispevali zelo veliko število dobikov.

Nepozaben večer smo začeli in tudi zaključili s Pavkovo popotnico za življenje: »a če ne prideš ne prvič, ne drugič do krova in pravega kova, poskusi vnovič, in zvoči in znova.«

Z namenom, da bi delili srečo, ki se baje skriva tudi v majhnih stvarih, smo organizirali srečelov. Zahvaljujemo se številnim sponzorjem, ki so prispevali zelo veliko število dobikov.

Nepozaben večer smo začeli in tudi zaključili s Pavkovo popotnico za življenje: »a če ne prideš ne prvič, ne drugič do krova in pravega kova, poskusi vnovič, in zvoči in znova.«

Z namenom, da bi delili srečo, ki se baje skriva tudi v majhnih stvarih, smo organizirali srečelov. Zahvaljujemo se številnim sponzorjem, ki so prispevali zelo veliko število dobikov.

Lana Volk, 4. a

PILONOVCI NA NIZOZEMSKEM

Novembra 2015 smo nekateri dijaki 3. letnikov naše šole gostili učence iz nizozemske šole v bližini Haaga. Skupaj smo preživel zanimiv teden, poln zabavnih aktivnosti. Nastopil je čas, da jim vrno obisk.

Tako smo 13. 3. odpotovali v Benetke, od koder smo leteli v Amsterdam. Na nizozemskem letališču so nas že nestrno čakali vsi dijaki z družinami. Takoj ob prihodu nas je presenetila velikost tega sodobnega letališča. Ponovno srečanje po petih mesecih je bilo zelo prijetno in težko pričakovano. Po prvi prežitvi noči pri družinah smo zakoralaki v peser teden. Žel in ponedeljek smo začeli z delom na raznih skupinskih projektih, ki so večinoma temeljili na nasprihodnih državnih. Na šoli pa nismo bili sami, del nizozemskih dijakov je gostil Spance in Avstrije. Svoje dopoldne smo se delali na projektu, popoldne pa so sledile aktivnosti: turnir vseh dijakov v odbojki, na katerem smo se zelo dobro odrezali, ogled Haaga in tekmovalno v poznavanju njegovih znamenitosti, ogled makete Nizozemske, razna družena in celodnevni ogled Amsterdama, ki je vsem ostal v zelo lepem spominu.

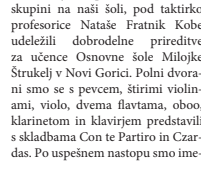
Ves teden smo imeli lepo vreme, kar sicer za to ravniško državo ni značilno. Poleg ravniškega sveta in vodnih kanalov pa nas je presenetilo tudi razvezanje kolearskega prometa. Po mestih je bilo videti zares ogromno kolearsjev. Kolearsjejo vsi, stari in mladi. Zanimava je tudi infrastruktura mest, prepoznavna po enilnih vrstnih hišah, zgrajenih iz rdeče opeke.

Nizozemska nam bo vedno ostala v spominu zaradi nenavadnega načina prehranjevanja. Pojed

DOBRDELNI KONCERT

V sredo, 23. 3. 2016, smo se dijaki, ki sodelujemo pri instrumentalni skupini na naši šoli, pod taktirko profesorice Nataše Fratrik Kobe udeležili dobrodelne prireditve za učence Osnovne šole Milojke Štrukelj v Novi Gorici. Polni dvorani smo se s pevci, štirimi violinami, violom, dvema flavtama, oboom, klarinetom in klavirjem predstavili s skladbama Con te Partiro in Czar-das. Po uspešnem nastopu smo ime-

Tinkara Jež in Lea Leskovec, 3. a

PILONOVCI KOT MLADI PARLAMENTARCI

V času vsesplošne globalizacije je zavedanje naše skupne domovine, Evrope, velikega pomena. Mladi smo prihodnost Evrope, zato je prav, da jo spoznavamo tako s kulturnozgodovinskega kot tudi političnega in organizacijskega vidika. Projekti, kot je Evrosola in obisk evropskih institucij, pa igrajo velik pomen pri sirjenju ozorja in zavedanju pomena evropskega duha.

Večina dijakov 4. b se je sredi marca odpravila na obisk parlamenta v Strasbourg. Brezplačno potovanje je bilo nagrada, ki smo jo z redom osvojili na tekmovalju Euro-sola. Tako se lahko pohvalimo, da smo že druga generacija pilotovcev, ki je sedela v Evropskem parlamentu.

Tekmovanje se odvijava v vseh državah članicah EU, na njem pa se pomerijo srednješolci. Zmagovalne ekipe odidejo na srečanje v strasbourgški parlament. Namen srečanja je mladim približati predstavitelje evropskih institucij, predvsem parlamenta. Poleg tega pa omogoča druženje vrstnikov iz vseh držav Evropske unije in izmenjavo izkušenj.

Tako smo se tudi mi, polni pričakovanj in ponosa, odpravili na pot v Strasbourg. Zaradi prihoda v poznih večernih urah nihče najbrž ni pričakoval odmenjavanja elegantnih petk po hodnikih že od sedmih zjutraj. A pričakovanja so včasih daleč od resnice. Našica deklek v krilih in fantov v sukunjčih se je pod vodstvom g. Matjaža Trošta napotila v parlament. Tam smo pred

Tej mednarodni izmenjavi smo mnogo naučili, predvsem pa sta strpnosti in sprejemanja drugačnih v multikulturni družbi. Lepi spomini in neprecenljive izkušnje nam bodo ostali za vedno.

V okviru obveznih izbirnih vsebin smo se dijaki prvega letnika gimnazijskega programa odpravili na ekskurzijo v Firence. V treh dneh bivanja v tem prečudovitem toskanskem mestu smo spoznali največje bisere italijanske renesančne umetnosti.

Na poti do tja smo se ustavili v mestu Arqua Petrarca, kjer smo si ogledali Petrarcovo hišo in še pogledali našo znanje o tem velikem italijanskem književniku. Pot smo nadaljevali do Pise. Na Trgu čudes smo občudovali stolnico in kristilino, najbolj pa nas je seveda navdušil znamenit posevni stolp. Firence veljajo za rojstni kraj

vstopom v veličastno stavbo, kjer se večkrat letno srečujejo predstavniki držav članic Evropske unije, morali skozi strogo varnostno kontrolo.

Imeli smo neverjetno priložnost - postavili se v kožo pravih evropskih poslancev in poslanek ter sedeli na njihove sedeže. Po uradni predstavitvi vseh šol udeleženk so nas razdelili v skupine, v katerih smo razpravljali o različnih tematikah. Me smo o skupini puščica (arrow) diskutirale o človekovih pravicah in njihovem kršenju. Ob tej aktivnosti smo imeli možnost spoznati mlade iz mnogih držav ter izmenjati svoja mnenja in izkušnje. Izvedeli smo veliko novega o stanju in življenju državljanov, del različne pogleda na svet in se obeli tudi zabavali. Bil pa je to sprotjersten izziv, saj smo se sporazumevali v angleščini. A naš strah glede jezika je bil povsem odveč. S svojim nastopom in znanjem smo se odlično izkazali ter izvrstno zastopali Slovenijo in šolo. Ob mnogih nestrinjanjih smo spoznali, kako na-

Na planem delu so v nadaljevanju dneva predstavniki posameznih skupin predstaviteli stališča skupine, odgovarjali na vprašanja »poslancev« ter ob koncu izvedli glasovanje. Ob koncu smo se preizkusili še v zabavnem tekmovalju Eurogame, v finalu katerega se je uvrstila tudi ena izmed naših šolskih. S svojim znanjem in našo spodbudo je skupini pomagala osvojiti drugo mesto.

Po vrnitvi v hotel smo izmučeni, a tudi polni novih vtisov se pozno v noč razpravljali o tej izjemni izkušnji, novih prijateljstvih, nerodnih trenutkih in bolečih stopenih. Naslednji dan nas je v družbi hudomušnega vodiča čakal ogled Strasbourg. Trejto noč smo prenočili v mestu Colmar. Na poti skozi Švicco in Italijo proti domu pa smo se na kratko ustavili tudi v Baslu in Luzernu, kjer smo lahko iz prve roke okusili zasojenost švicarskih cen.

Štridnevni delovni izlet je bil kljub natrpanemu urniku in dolgi vožnji naša zadnja skupna, a zagotovo nepozabna in dragocena dogodivščina.

Daša Slokar, Kaja Rustija in Monika Jesenko iz 4. b

občudovali Botticellijevi Rojstvo Venere in Pomlad ter da Vincijevo Oznanjenje, v Gallerii dell' Accademia pa smo se srečali z Michelangelovim veličastnim kipom Davida. Na ekskurziji smo se poleg mojstrov umetnosti srečevali tudi s pomembnimi književniki, poleg Dantejem in Boccacciam.

Čeprav smo se naučili veliko novega in videli številne zanimivosti, smo seveda vsi najbolj uživali v prostem času. Izkoristili smo ga za sprehode po mestu, nakupovanje in uživanje v firenški kuhinji. Ekskurzijo so popelesali še naši dobi medsebojni odnosi in spoznavanje bolj sproščene plati naših profesorjev.

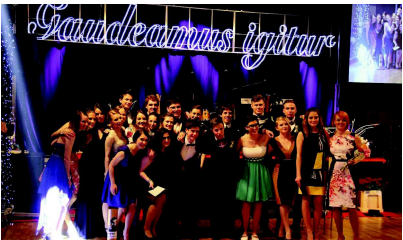
Naša ekskurzija v Firence je bila poučna, zanimiva ter izjemna izkušnja, za katero si upam trditi, da predstavlja le majhen deleček v mozaiku naših najlepših srednješolskih trenutkov.

Tina Mozetič, 1. b

Srednja šola Venon Ajdovščina

...OD PILONOVCEV

GAUDEAMUS PRAVI PAVCI – MATURANTSKI PLES AJDOVSKIH MATURANTOV

»Kamor že greš, vse poti je treba na novo začeti« pravi Pavček v Pesmi o zvezdah. S temi besedami smo maturantje Srednje šole Venon Ajdovščina začeli novo poglavje na poti odrasčanja, na letošnjem maturantskem plesu. Svečana prireditev se je v sodelovanju s Plesno šolo Re-

bula in organizatorjem Pingi d. o. o. odvijala v petek, 1. aprila 2016, v dvorani športnega centra Police v Ajdovščini.

Maturantje smo dogodek otvorili z maturantsko himno Gaudeamus in četvorko ter drugimi standardnimi in latinoameriški plesi, ki smo se jih

naučili pod mentorstvom plesnega mojstra Andreja Rebulca. Z vzpodbudnimi besedami nas je najprej nagovoril gospod ravnatelj, Andrej Rutar, za njim pa še gospod Tadeja Beočanin, župan Občine Ajdovščina, ki nam je ob tej priložnosti v celoti pokrila stroške najema dvorane.

K svečanemu vzdušju je s prijetnimi ritmi prispevala tudi glasbena skupina Mambo Kings, ki je zadovoljila vse glasbene okuse. Na plesišču smo se vseskozi vrtili tako maturantje kot tudi naši starši, sorodniki, profesorji in drugi gostje.

In čeprav smo bili v osrčju tega večera skorajšnji maturantje, nismo pozabili na te, ki so nam pomagali priti do sem. To so zagotovo najprej naši starši, ki nam vseskozi stojijo ob strani, nas podpirajo in bodrijo. Prav ta večer pa vendarle daje slutiti, da se odpravljamo iz gnezda in pre-